

● — pointa

Barbora Skařupová

The background of the entire cover is a painterly, abstract illustration. It features a man in a dark suit and a woman in a bright red dress standing on a ship's deck, looking at each other. The scene is set against a backdrop of stylized, colorful shapes in shades of blue, green, and orange, suggesting a dreamlike or surreal environment. The overall style is artistic and evocative.

Ve stínu mrakodrapů

Ve stínu mrakodrapů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Barbora Skařupová
Ve stínu mrakodrapů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Ve stínu mrakodrapů

Barbora Skařupová

Pointa, 2026

● ■ **pointa**

*Pro všechny Maddie a všechny
Gaby, kteří by raději práskli
do bot, než zůstali na místě
a čelili něčemu děsivému.*

Autorka přiznává, že by tento román nikdy nevznikl bez hudby.

Hodně hudby.

A tak se rozhodla nebýt lakomá a podělit se o playlist,
který jí při psaní rezonoval celým tělem.

Naskenuj. Pust' si. A nech se vtáhnout do stínů mrakodrapů.

Platforma: Spotify

Název playlistu: *Ve stínu mrakodrapů*

Autor: Barbora Skařupová

Kapitola 1

Gabe

Padesát osm minut do odchodu. Měl co dělat.

Gabe za sebou zavřel dveře bytu a odložil aktovku na komodu určenou čistě jeho koženým brašnám. Po cestě do prostorné šatny se zvládl vyprostit z dvouřadého saka.

S dalším spěšným pohledem na hodinky zrychlil tempo. Věděl, že v pátek večer bude doprava na Manhattanu příšerná.

Díkybohu už ráno předvídal, že nebude mít po příchodu z práce času nazbyt, a tak si připravil večerní outfit dopředu, což mu poskytlo pár minut navíc pod horkou sprchou. Ztuhlé svaly na ramenou se pod proudem vody nezačaly ještě ani uvolňovat, když ho vyrušilo vyzvánění telefonu.

Skoro se ze sprchy vyřítil, překotně se usušil a už si strkal sluchátka do uší, spároval je s telefonem a hovor přijímal.

„No nazdaaar,“ ozvalo se na druhé straně zvesela.

Okamžitě se pro sebe zaculil. „Ivy Eleno!“

„Chytla jsem tě doufám už doma?“ pronesla výhružně jeho sestra, zatímco se zabýval natahováním ponožek. „Ano, dobrá trefa. Právě se chystám na večeri s Victorem Polanskym.“

„Pfu, to se zas blíží zasedání správní rady?“ zeptala se poněkud kysele.

Narovnal se, jako by ho snad mohla vidět. „Jak to víš?“

„Prosím tě, nejsem včerejší. Vždycky si s tebou sjedná schůzku v domnění, že mu snad prozradíš, co se Georgovi honí hlavou a jaké jsou jeho plány na další kvartál.“

Na sekundu přemýšlel o tom, že bude zapírat, ale nebyl důvod. Pokud mohl být k někomu upřímný ohledně rodinného businessu, byla to jeho sestra, i když v něm sama nefigurovala. „No, prokoukla jsi to.“

„Takže to víš taky. Proč to teda děláš?“

Zvyklý na její poměrně logické, avšak repetitivní dotazy tohoto rázu okamžitě reagoval. „Victor se zřejmě po tom setkání cítí lépe, i když vlastně nic nezjistí.“ U zastrkávání košile do kalhot však zaváhal. „A ve finále já z něj dostanu víc o situaci v představenstvu než on o tátovi ode mě.“

„Tvůj táta je předseda správní rady, Gabrieli,“ procedila monotónně.

Zvlnil rty. „Přesně tak.“ A proto si Victor myslel, že od něj může vyzvídat, jestli náhodou George Smoother nehodlal zbytek rady něčím překvapit. Přitom Gabe by spočítal na prstech jedné ruky, kdy mu táta byt jen naznačil alespoň strípek informací z jejich zasedání.

Koneckonců, on byl taky jen zaměstnanec. Dozvídal se tedy interní informace ve stejnou chvíli jako ostatní.

„Neuvěřitelné,“ vzdychla trochu rezignovaně Ivy. „Tak aspoň že z toho taky něco máš. Kolik už jsi jich tento týden zvládl?“

„Méně, než bych chtěl. Jídlo v *Hiltonu* je rozhodně lepší než to, co jsem si já schopen strčit do mikrovlnky.“

Bohužel jeho plán odvést její pozornost nevyšel, když tiše zopakovala: „Tak kolik?“

„Myslím, že čtyři.“

„Čtyři? Jen tento týden? Bože, Gabe, je pátek.“

Usmál se sám pro sebe, protože věděl naprosto přesně, jakou debatu povedou dále. Jeho mladší sestra mu hodlala vykládat, že by neměl tolik pracovat, měl by víc odpočívat a užívat si života. A Gabe by s ní jako vždy souhlasil. Konec příběhu. „Pojďme se do toho nepouštět. Víš, že máš pravdu. Máme zhruba pět minut, než zapnu fén, takže mi raději řekni, jak se ti daří?“

Pohrdavé odfrknutí bylo znamením, že to téma nechala konečně být. „Fén? Copak se stále držíš té své posedlosti vlasy?“

Ohradil se spíše z principu, jelikož věděl, že Ivy si ho bude za zvyk z puberty dobírat snad navždy. „To je logické. Jsem po sprše a spěchám. Mám si vlasy vysušit větrem? Třeba vystrčit hlavu z auta za jízdy?“

Zvonivý smích byl nakažlivý. „Jedeš mercedesem?“

Gabe sestře potvrdil, že má na ten večer opravdu domluven odvoz jejich řidičem, a přitom si už poslepu zapínal manžetové knoflíčky.

„Vlastně jsem vždycky chtěla otevřít to střešní okénko a vystrčit hlavu. A jako ve filmech se koukat po Times Square. Ach, to musí být *boží*. Umím si představit, že bys měl takovou jízdu pačesy nadýchané ve stylové vlně z tváře přesně tak, jak to máš rád.“

„Výtečný nápad, ale nejspíš do něj nepůjdu.“

„Zbabělče. Nemůžu uvěřit tomu, že jsme to za těch milion jízd limuzínou nikdy nezkusili.“

Uchechl se a pro jednou zase zakroutil hlavou nad nápady Ivy Eleny. Oběma bylo jasné, že by z nich rodiče neměli radost, kdyby je něco takového napadlo. Speciálně Ivyina máma, tedy jeho nevlastní. „A jak se má Sebastian?“

„Neee! Nestočíš náš rozhovor na mého snoubence, i když to děláš velmi elegantně, Gabrieli. Víš totiž moc dobře, že dokážu o Sebovi žvanit hodiny.“

Hodil si kravatu kolem krku, zatím jen na volno, a na moment zaváhal u své sbírky polobotek. „Pololesklé, nebo zářivě lesklé oxfordy?“

„Hmm, říkal jsi, že jdeš s Polanským?“

„Přesně.“

„Tak to rozhodně pololesklé. Victora by klepla pepka z plné záře tvých oxfordů. Už tak se tě bojí.“

To nebyla úplně pravda, ale bylo faktem, že ho někteří dokonce starší a zkušenější členové správní rady jejich firmy respektovali. Ne protože byl

tak dobrý ve své práci nebo něco speciálního dokázal, ale protože jejich šéf byl jeho táta. Respekt tedy přicházel tak nějak s pozicí ve firmě. „Jako vždy dokonalá módní rada, sestro. Díky.“

Její chichot byl nakažlivý. „Tak a teď tedy vyložím karty na stůl a řeknu ti, proč volám.“

Povytláhl koutek úst výše. „Buď tak hodná.“

„Už víš, kdy si s Georgem promluvíš?“

Celý jejich hovor se na Gabův vkus až příliš točil okolo jeho táty. Soukal se do saka, zatímco se marně pokoušel nepříjemný pocit, který ten dotaz vyvolal, setřást.

Promluvil jsem si s tátou? Ovšem že ne. „Rád bych počkal na víkend a vzal ho někam na oběd.“ A pak dodal opravdu jen pro uši své sestry: „Mám teorii, že když budeme na veřejnosti a někde na čerstvém vzduchu, zabráníme tak případnému infarktu.“

Chabý pokus o vtip mu samozřejmě Ivy Elena vůbec nespokla. Namísto toho zůstal její tón vážný. „Věřím, že to nebude tak hrozné, jak si představuješ. Pracuješ pro něj přes deset let, zná tvé kvality.“

Kývl spíše pro sebe. „Já vím, ale zároveň jsme nikdy nemluvili o možnosti, že bych se stal finančním ředitelem. Myslím, že má aktuální role na newyorské pobočce je pro mě v jeho očích jako dělaná. Proč to měnit?“

„Správně. Proč to měnit?“ zvolala přehnaně dramaticky. Gabovi se úsměv roztáhl ještě více, když pokračovala: „Hmm, nech mě přemýšlet. Možná proto, že je to tvůj cíl od té doby, co tě znám? Což je, ehm... bože, hrozně dlouho. Kdy jsme se to k vám nastěhovali? Před *patnácti lety*?“

„No, to není úplně pravda.“

„Je to víc než patnáct?“

Nasadil si hodinky zpět na zápěstí a zaznamenal, že neměl moc času hovor prodlužovat. „Ne. To, že jsem celý život chtěl být CFO.“

Dokázal si živě představit, jak by ho odbyla mávnutím ruky. „Prosím tě, že jsi nestudoval přímo finance, nic neznamená, když máš za sebou Ivy League školu. Měl jsi ekonomiku hned několik semestrů. Čuchám, čuchám, že hledáme důvod, proč mu to prostě neříct.“ A pak najednou zjemnila. „Gabe, s tvój pílí a zodpovědností je myslím nad slunce jasné, že se jednou posadíš do křesla generálního ředitele celé firmy. Ano, jsi výjimečný provozní ředitel a nikdo o tebe na tom postu nechce přijít, ale zvládneš víc. Finanční ředitel je víc. Ví, že jsi ambiciózní, ale nemůžeš jen tak přeskočit tuhle pozici a rovnou nahradit tatíka jako CEO. Teda myslím, že ne.“

Trochu nervózně se zasmál jejím vtipu. Přesto mu to nedalo. „O tom, že chci být jednou generální ředitel, nebyla řeč.“

„Zatím,“ zdůraznila. „Nehrajme si na to, že k tomu nesměřuješ. Proč bys jinak chtěl dělat finančáka? Taková nuda.“

mlčel. Měla pravdu. Nebyla přirozenější cesta ve struktuře jejich firmy než z provozního ředitele přejít na finančního, CFO, a posléze si počkat na předání postu generálního, jakmile se na to táta bude cítit. Což ještě spoustu let nehrozilo a Gabovi to dávalo skvělou příležitost naučit se hodně nového zrovna na pozici finančáka. Ivy ho měla přetčeného jako nikdo jiný.

„Je přirozené mít ambice,“ broukla jako na vyplašené dítě. „Jsi firmě věrný od doby, co jsi začal studovat vysokou. No, vlastně asi už dřív. Není tvá povinnost strávit celý život na jedné pozici, přestože v ní exceluješ. George to ví. Nepodceňuj ho. Není jak jiní otcové, které známe z našeho okolí. Ehm ehm, že ano, Victore...“

Newyorská smetánka byla vskutku složená ze zvláštních druhů lidí. Člověk se do ní musel narodit, spíše než si zvyknout postupem času. Pro spoustu „normálních“ osob byli pořád jen zbohatlí mimozemšťani. A Gabe s tím tiše souhlasil.

Měl za to, že jejich rodině se opravdu vždy dařilo být součástí tohoto světa

a přitom si držet zdravý rozum. Ivy věděla, jaké argumenty na něj použít. Opět nemohl nesouhlasit.

Měl se svým tátou dobrý vztah. George Smoother byl rozvážnou a spravedlivou hlavou své firmy *HireSmoother*. Byl také i takovým otcem. Gabe by se tedy neměl tolik obávat sdělit mu, že toužil po pozici finančního ředitele hned po plánovaném odchodu toho aktuálního do důchodu. Byl na hraně své třicítky a firmě věnoval veškerý čas i myšlenky.

Přesto musel potlačovat nevolnost, kdykoliv na ten rozhovor jen pomyslel.

„Gabe?“ ozvalo se z druhé strany hovoru.

„Ano, jsem tady.“

„Tvůj táta to pochopí, věř mi.“

Přešel do koupelny, aby sáhl po fénu. Než však hovor ukončil, poznamenal: „Je zarážející, kolik víry máš v člověka, který ani není tvé vlastní krve.“

Uvolněný smích Ivy Eleny hrál na notu impertinence, kterou malinko zamýšlel. „No dovol. Žila jsem s ním od svých devíti let. Dovoluji si tvrdit, že i když hluboce miluji svého tatínka, ten tvůj je skvělý doplněk. Mimo to věřím ve svého nevlastního *bráčku*, víš.“

„Touché.“ Ivy možná byla mladší a pokrevně nespřízněná, ale Gabe se na ni mohl vždy spolehnout. Jak věděla, že má zavolat právě dnes, bylo mimo jeho chápání.

„A protože v tebe věřím...“ Gabe už podle Ivyina tónu věděl, že její slova nevěstí nic dobrého, „dovolím si vytáhnout jednu takovou vzpomínku právě z doby, kdy jsme byli ještě mladí, perspektivní a snili ve velkém.“

„Zatímco teď jsme vyloženě nad hrobem,“ dovolil si říct, protože s nikým jiným takhle nikdy vtipkovat nemohl.

„Ale kuš. Takže ta vzpomínka... Pamatuješ toho mladého kluka, který rád četl Důmyslného rytíře, a když si myslel, že se nedívám, oblíkal si plášť, a ještě ve třinácti se před zrcadlem neohroženě nakrucoval, připraven bojovat s větrnými mlýny?“

Nevěděl, jestli je více zvědavý nebo otrávený, že mu zrovna tenhle neduh z dětství Ivy Elena připomínala. „A kam tím míříš?“

„Já jen, že když mi tenhle kluk jednou nebo dvakrát Dona Quijota předčítal, říkal, že sny se mají plnit, ať už se ostatním zdají sebevíc podivné nebo i šílené. Nejdůležitější je, jestli dělají šťastnější nás samotné.“

Na chvíli zavládlo úplné ticho, během kterého se Gabe ani nehнул. Stál v koupelně před zrcadlem a sledoval svůj odraz. Pamatoval si, jak se na své adolescentní já tehdy díval a snažil se zuby nehty držet slov, která mu máma vštěpovala už od útlého dětství. Nechtěl zapomenout na ně a ani na ni.

Ivy Elena mu konečně objasnila, proč začala s návratem do minulosti: „Myslím, že tenhle kluk si dlouho tiše přál vymanit se ze všech vlivů, dokonce i těch dobrých, protože toužil hledat své dobrodružství. Možná prostě chtěl najít svou vlastní cestu a prosadit se na ní bez ohledu na názory ostatních?“

Gabe věděl, že mluvili o něm. Così v něm na malý moment zahořelo, když si vzpomněl, že v minulosti opravdu po něčem takovém toužil. Chtěl objevovat svět svýma očima, zjistit, co znamená žít mimo Upper East Side, možná na chvíli nepracovat anebo třeba ano, ale mimo všechno to pozlátko, finanční toky a fasádu, kterou si všichni nasazovali.

Jenže později vyhodnotil, že to byly jen pubertální nápady, které nikdy dlouho nevydrží. Procestoval svět, měl spoustu známých a přátel mimo rodinné kruhy a zažil mnohá dobrodružství. Přesto ho posledních deset let víc táhlo budovat svou reputaci a vztahy v rodinné firmě než bláznivě riskovat.

Sny se mění, lidé taky. On našel své místo a věděl, že aby v něm mohl zůstat, čekalo ho ještě hodně práce.

Usmál se a doufal, že to slyšela v jeho hlase i sestra. „Zapínám fén. Pokud nechceš být šokována množstvím času, které věnuji přípravě svého účesu – protože ten je důležitý na pracovní večeri v *Hiltonu* – navrhuji, abychom náš hovor ukončili.“

„Och bože, hlavně ať nejsem kompromitována tvými metrosexuálními návyky. To bychom nechtěli.“

Gabe se z plna hrdla zasmál, pak tiše pronesl: „Díky, že jsi zavolala, Ivy. Příště chci slyšet něco málo z toho tlachání o Sebastianovi nebo –“

„Jasně, kdykoliv! Dej mi vědět, jo? Ten rozhovor s tátou máš v kapse, věř mi.“

„Dám. A díky. Měj se hezky.“

Potom, co si vytáhl sluchátka z uší a začal si upravovat husté vlasy, přemýšlel nad slovy své přehnaně moudré sestry.

Upřímně, jeho nervozitu ruku v ruce provázela i jistá dávka nadšení. Miloval pracovat pro *HireSmoothen*, ale také věděl, že chce – ne, potřebuje – růst. Tohle mu z kluka, o kterém mluvila Ivy Elena, zůstalo. Pro něj bylo přesně tohle dobrodružství, ačkoli si ho pod finančním plánováním a analýzou toků asi málokdo představil. Doufal, že táta jeho přístup ocení, i když se určitě nejprve dostaví šok a možná i zklamání.

Setřásl tu představu a sáhl po pastě na vlasy, kterou si zafixoval neposedné hnědé prameny.

Zaměřil se na svůj odraz v zrcadle, utáhl si kravatu a opustil koupelnu.

Kapitola 2

Gabe

Gabe vystoupil ze svého auta a s hlubokým nadechnutím ho zamknul. Nejistým krokem vyrazil z parkoviště směrem k *Hud Marina*.

Místo zapadalo přesně do jeho plánů. Jednalo se o intimnější rybárnu na řece Hudson, mimo tepající Manhattan. Jarní počasí mu také přálo. Slunce ohřívalo jeho nezvykle studenou pokožku.

Je to jen táta.

Ušel sotva pár kroků po mole vedoucím k restauraci, když za sebou zaregistroval příjíždějící volvo. Zastavil a rozhodl se na tátu počkat přímo tam.

Nahodil úsměv, který nebyl tak přirozený jako obvykle. *Sakra, vždyť jsi ho viděl naposledy včera v práci.*

To jeho nervy příliš neuklidnilo. Proto raději nacpal zpocené ruce do kapes plátěných kalhot, zatímco stejně vysoká postava jako ta jeho vystupovala z SUV. Ve volnočasovém oděvu působil George Smoother pořád velmi elegantně, až skoro majestátně. Gabe se zašklebil, když si uvědomil, že táta – ačkoliv s kratším a šedivým účesem – měl taky každý vlas dokonale usazený na svém místě.

Jakmile však vykročil jeho směrem, Gabe okamžitě věděl, že je něco špatně. Otec neměl na tváři svůj tradičně nonšalantní výraz. Naopak, hluboce se mračil, zatímco vedl hovor s někým po telefonu.

Jeho náhlé pochodování v okruhu pěti metrů tam a zpět Gaba také neuklidnilo. Trvalo jen pár sekund, než k němu táta zvedl stejné hnědé oči a zamračil se. Gabe mu vyšel vstříc, velmi znepokojený.

Táta zrovna hovor ukončoval: „Zavolám za chvíli zpátky.“

„Co se děje?“ neobtěžoval se Gabe s pozdravem. Potlačil také potřebu hned se zeptat, jestli se něco nepříhodovalo Ivy nebo snad Melanii.

„Unikly nějaké informace.“

Gabovi se ulevilo, ale zároveň vůbec ne. „Odkud?“

„Z londýnské pobočky.“

„Jaký typ informací?“ naléhal na nezvykle stručného otce.

Georgův hlas zůstal klidný, přestože oči říkaly něco jiného: „Zdá se, že aktuálně koluje po sociálních sítích důkaz, že jsme protlačili nevhodné kandidáty na pracovní pozice, které si zasloužil někdo jiný. Za úplatek.“

Nepotřeboval slyšet více. Oba zamířili ke svým vozidlům.

≈

O hodinu později už se Gabe mračil na pohovce tátovy kanceláře.

Posadil se zády k oknům, pro jednu bez zájmu o impozantní výhled na horní Manhattan. Potřeboval se intenzivně soustředit na to, co jim technický ředitel londýnské pobočky právě přeřikával skrz online hovor.

Výrazy manažerů na obrazovce dokonale zrcadlily jeho pocity.

„Jedná se o printscreen z našeho interního systému,“ zamumlal Wesley, „někdo ho zveřejnil na facebookových stránkách Kolumbijské univerzity, teď už i Dartmouthu, a je otázkou času, než to uvidí celý internet.“

„Takže unikly osobní informace jednoho z našich kandidátů,“ ujišťoval se táta. Gabe se odvrátil od notebooku před sebou v očekávání nějakého pokračování. Pohlédl na tátova rovná záda, zatímco si jejich generální ředitel zdánlivě vychutnával pohled na město. Žádná další slova však nepřicházela.

Wesley Bodhi – londýnský CTO – se konečně odvážil pokračovat: „Ano, ale je to horší. Nejde jen o osobní údaje kandidáta, ale taky o naše interní poznámky, které se ho týkaly. Ty mě aktuálně trápí více.“

„Říkáte, že nemáme na krku jen uvolnění všech osobních údajů jednoho z kandidátů jen tak do světa, ale i něco horšího?“ nakrčil Gabe čelo na kolegu do kamery.

Wesley kývl: „Normálně bychom to zvládli poměrně rychle vyřešit, ale...”

Gabe ho popohnal: „Ale?” Měl už díky předchozímu rozhovoru s otcem představu o tom, co uslyší. Ale potřeboval mít jistotu, že i ostatní v konferenčním hovoru chápali závažnost situace.

Kolega se viditelně ošil. „Ale v tomto případě máme u kandidáta jasně poznamenáno cosi, co silně naznačuje, že nebyl dle systémově vyhodnocených dat nejvhodnější volbou. Přesto jsme ho vybrali a na danou pozici obsadili.”

Gabe si promnul obličej. Tohle bylo vážně zlé. Takový únik by položil reputaci většiny náborových agentur.

Pouhý náznak, že snad někoho *protlačili* na pracovní pozici? To bylo v *HireSmoother* nemyslitelné. Úniky informací – ač velmi nepříjemné – se děly ve velkých i menších firmách dnes a denně. S tím se, přesně jak Wesley podotkl, uměli vypořádat. Protekce jednoho z tisíců jejich kandidátů bezpochyby založená na vidině osobního zisku viníka? *To je teprve velký průšvih.*

V *HireSmoother* nedělali klasický nábor zaměstnanců. Kromě toho, že umisťovali absolventy vysokých škol na nejvhodnější místa ve slibných start-upech po celé Evropě a USA, především velice pečlivě vybírali z tisíců absolventů právě Ivy League škol. To znamenalo, že šlo většinou o movité absolventy – s vlivnými rodiči. A to s sebou přirozeně přinášelo hodně publicity.

Aby toho nebylo málo, problém s protekcí naznačoval, že měli v londýnském týmu někoho, kdo umisťoval, bez ohledu na regule, nesprávné kandidáty na nevhodná místa.

To vše se rovnalo hotovému skandálu a téměř jistému odstoupení od smluv hned několika jejich klientů.

George Smoother založil firmu s jasnými hodnotami, na kterých všichni manažeři museli lpět spolu s ním. A jedna z nich byla férovost.

Celá jejich image se opírala o to, že ačkoli šlo o vysoce kompetitivní nábořářské prostředí, vždy se ke kandidátům i klientům přistupovalo s upřímností. A teď se tahle pravda s únikem jednoho výstřižku zhroutila na všech frontách. V očích veřejnosti, ale pravděpodobně i v očích kapitána lodi.

Gabe se s obavou znovu podíval na tátu. Ne proto, že by to nezvládli překonat, ale proto, že ta situace pro něj bude velmi osobní.

„Shrňme si to,“ přerušil konečně tíživé ticho George. „Problém první – jsme zřejmě pod nějakým cíleným kyberútokem, jestliže se interní informace dostaly na veřejnost. Někdo se nás pokusil pošpinit.“

„Ano, ale –“

„Související problém druhý,“ přerušil George Wesleyho zvednutím dvou prstů, „nejen naši kandidáti, ale i klienti už zřejmě o tomhle úniku vědí a budeme tedy muset řešit jejich nabytou nedůvěru, a dokonce případný odchod k jiným dodavatelům.“ George ani nemusel oslovit jejich PR specialistku Beccy, aby souhlasně přikývla.

Zvednutím třetího prstu George pokračoval. „V očích veřejnosti je *HireSmoother* poskvrněno, takže s tím musíme okamžitě něco dělat.“

„Stálo by za to počkat, než se dozvíme více o samotném útoku, abychom lidi ještě více nemystifikovali,“ pronesla konečně Eleanor, jejich marketingový mág.

„Nechci čekat déle než hodinu,“ otočil se táta k počítači čelem. „Připravte mi s Beccy nějaké klíčové body, kterých se držet, a já s tím vyjdu ven. Nemusíme říkat nic konkrétního, jde jen o to přiznat, že jsme udělali chybu, a dát všem vědět, že pracujeme na její nápravě.“

Gabe zvládl k otci jen vzhlížet. Jistěže je z toho George Smoother hodlal vytáhnout. A nejen účinně, ale i stylově. Jinak to ani neuměl.

„Poslední problém je to protlačování, ke kterému dochází bez našeho vědomí. Nebo o něm měl snad někdo z vás tušení?“

Gabe ani nečekal, že by někdo z londýnských kolegů přitakal, ale i tak by se dala atmosféra krájet, když do jednoho zakroutili hlavami. Neunikl mu však ledový klid ze strany londýnského výkonného ředitele, Mavericka.

„Dobrá,“ táta popošel s rukama založenýma na kříži, „tohoto se obávám nejvíce. V ohrožení je tak totiž důvěra našich zaměstnanců ve vedení.“ A ještě než to dořekl, přenesl pohled i na svého syna. Gabe nepatrně přikývl, aniž by vlastně věděl, s čím souhlasil.

Tušil, že pro tátu bude nejvíce osobní fakt, že má uvnitř firmy krysu. Když už prošli náročným výběrovým řízením, měl tendenci věřit každickému zaměstnanci a prozatím se mu to vždy vyplatilo. Teď však bylo třeba najít viníka a Gabe hodlal pomoci, jak jen mohl. *Jenže kdo se k takové informaci vůbec mohl dostat?*

„Wesley, můžete mi říct, kdo ze zaměstnanců měl autorizaci takovou ‚milou‘ poznámku kandidátům do profilů vložit?“ Gabe se skoro pousmál, když táta parafrázoval jeho slova z ranního rozhovoru.

„Myslím, že tušíte, Georgi,“ vzdychl kolega ponuře, „vyšší management, tedy ředitelé a supervisoři.“

„Mluvíme tedy zhruba o deseti lidech na pobočce?“

Wesley přikývl, přičemž se Gabe na moment zaradoval. Nebyl sice odborník, ale tušil, že čím menší množství lidí má přístup k poznámkám, tím jednodušší bude najít viníka. Na druhou stranu to znamenalo, že ten, kdo celou zaležitost způsobil, nebyl jen řádový zaměstnanec, ale s velkou pravděpodobností někdo, kdo se právě účastnil porady. Někdo, kdo měl přístup ke všem informacím...

„Potom víte, co to znamená,“ ukončil George debatu.

Wesley se pokusil neúspěšně skrýt své napětí. „Ano, pane.“

George se s klidem sobě vlastním vrátil k oknům, která se táhla po celé straně místnosti od podlahy ke stropu. Za nimi začínala zlověstně tmavnout obloha. Jako by se s nimi snad i newyorské počasí chystalo na bouři.

„Jaký je váš další postup, Wesley?“

„Musíme všechna zařízení osob s přístupem k poznámkám odstavit. Nemůžeme riskovat, že unikne něco dalšího. Je třeba okamžitě udělat analýzu sítě. Musíme vyloučit možnost, že jde o hrozbu zvenku.“

„Zvenku?“ zeptal se Gabe obratem.

„Ano,“ přitakal Wesley vážně. „Pořád je tu možnost, že to mohla být forma phishingu nebo social engineeringu. To by znamenalo, že nám někdo informace v podstatě ‚ukradl‘. Jakmile vyloučíme toto, musí se prošetřit pracovní zařízení jednotlivých zaměstnanců.“

Gabe už teď tušil, že půjde o velmi krizovou situaci pro všechny zúčastněné. A to se bavili *pouze* o technické stránce celé věci. Stále zbývalo vyřešit styk s veřejností, zapráhnout oddělení lidských zdrojů ve vztahu k zaměstnancům a zatlačit na marketing ohledně komunikace na sítích. *Hračka*. Vnímal, jak se mu začíná žilami valit adrenalin.

„Dobře,“ zavelel George, a aniž by se podíval na londýnského ředitele, adresoval jej: „Zrychlíme to. Mavericku, zavolejme si soukromě, než podám vyjádření správní radě. Wesley, do tří hodin chci vědět, kdo provede zabezpečení a posléze analýzu sítě. Na tohle naše IT oddělení není vybavené. A upřímně řečeno, potřebujeme zásah někoho nestranného. Outsourcujeme si odborníky. Všechny ostatní prosím, aby probrali další kroky s Gabrielem. Jakmile vyřídím hovor, zase se všichni spojíme. Buďte na příjmu.“

Maverick hovor opustil. George zamířil ke svému stolu, jako by Gabovi zrovna nesvěřil úkol zcela mimo jeho kompetence. Mezitím všichni ostatní zůstali připojení, čekající na jeho přednes.

Neznal své londýnské kolegy příliš dobře. Někteří z nich byli proto právem

zmatení, že by se měli radit s provozním ředitelem newyorské pobočky, přestože byla centrální.

Jak se tak ale zahleděl na jejich generálního ředitele otevírajícího laptop, rozuměl jeho záměru. Bylo třeba jednat rychle a efektivně. Táta ho vybral z provozního hlediska jako tu nejlogičtější osobu, která měla zamezit šíření katastrofy alespoň na dalších pár hodin. Nebyl čas nad tím více přemýšlet.

„Moment,“ sdělil Gabe ostatním, zatímco si vypnul kameru i mikrofon. Beze slov zamířil do konferenční místnosti, když ho táta ve dveřích zastavil. „Spolehám na tebe.“ A s tím si nasadil do uší sluchátka, pohled zpět na obrazovce.

Gabe tušil, že ho nečeká příjemný hovor. Sám měl před sebou několik lidí, jimž měl delegovat další úkoly. Věřil ale v to, že najdou řešení. Najdou cestu ven. A to se okamžitě stalo jeho hlavním cílem.

Když Gabe vstoupil do ředitelovy kanceláře ten den podruhé, setkal se s naprostým tichem.

Aby ho příliš nenarušil, položil svůj počítač pomalu na stůl a zaměřil se na tátu. S odvráceným obličejem, lokty opřeny o opěradla kancelářské židle a prsty propletenými byl dokonalým vyobrazením zadumanosti.

Rozvázný přístup k věci nebyl pro jeho otce nic zvláštního, ale Gabova intuice mu říkala, že to nebylo jediné, co táta právě dělal. Měl starosti. „Tati?“

Když se George pomalu otočil, chmurný výraz jen potvrdil Gabovy domněnky. Cokoliv, co se stalo během hovoru s Maverickem, nebylo dobré. A jakmile se na něj tmavé oči zaměřily, vše bylo vysvětleno jedinou větou. „Byl to Maverick.“

Zalupal po dechu. „Ten únik?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou táta, „to protežování slabších kandidátů oproti těm,

kterí si místo doopravdy zasloužili. Nejdřív se to pokoušel zapřít, ale neměl připravenou dost dobrou krycí historku. Nebo se o ni ani nepokoušel.“

Gabe byl v šoku. Ne protože by měl s Maverickem přátelský vztah, ale protože se za těch deset let, co ve firmě aktivně pracoval, nikdy nestalo, že by se někdo třeba jen pokusil nerespektovat hodnoty firmy. Natož aby je kompletně ignoroval.

„Ve finále se za to ani nestyděl,“ pronesl George tak tiše, že jej sotva slyšel.

Gabe nevěděl, co říct, aby to neznělo prázdně. Pro něj *HireSmother* představoval domov. Většinu věcí se naučil právě tady. Neuměl si představit, co asi musel cítit táta. Zklamání? Zradu?

Nicméně ten mu jeho dilema zjednodušil, když se napřímil v ramenou a přimhouřil oči. „Musíme ho nechat jít, takový člověk u nás nemá místo.“

Gabe přikývl, protože to samozřejmě bylo nejlogičtější řešení. Na jednu stranu dobré, protože mohli tento přešlap pro veřejnost „hodit“ na osobu, která za tyto praktiky byla zodpovědná. Na druhou stranu, nikomu se asi nechtělo přiznávat, že firma takového člověka vůbec zaměstnala. Nakonec to byl právě táta, kdo měl jako předseda správní rady a generální ředitel vždy poslední slovo ve výběru všech manažerů. Včetně Mavericka.

„Jaký je plán?“

George se vědoucne usmál, jako by tušil, že se ho Gabe snaží odvést od vlastních složitých myšlenek zpět k práci. „Za dvacet minut mám hovor s radou. Musíme zvolit krizového ředitele pro Londýn. Nikdy nezáleželo na tom, abychom firmu udrželi na nohou, tak jako teď.“ Vstal a zamířil k synovi. „Já se postarám o vyjádření k veřejnosti a pokusím se zapracovat na nápravě morálky mezi řediteli. Provoz a udržení londýnské pobočky teď bude ale prioritou. Strhne se tam chaos, a my musíme udržet vše v chodu. I když se odstaví velké množství pracovních zařízení. A možná i lidí.“ Tátovo založení dlaní na kříži Gabovi prozradilo, že jeho obavy právě z propouštění byly významné.

„Horší bude udržet důvěru našich zaměstnanců. To poslední, co potřebujeme, je, aby nám nevěřili vlastní lidi a nedej bože se začali navzájem obviňovat.“

„Myslíš, že Hudson bude první volbou správní rady?“

„Byl by tvou?“

Hudson Monroe byl londýnským provozním ředitelem, byl tedy na stejné pozici jako Gabe. Proto se s ním, na rozdíl od Mavericka, znal velmi dobře. Sám by do jeho rukou vložil jakýkoliv problém. „Byl.“

„Hmm. Nemyslím si, že bude první volbou.“

Gabe to trochu tušil. V takové situaci byl pořádný výkonný ředitel potřeba jako sůl. Nejen kvůli doзору, delegaci a nasazení morálky tamních manažerů, ale taky kvůli samotnému řízení vyšetřování úniku. Nehledě na to, že krizový ředitel zastával i roli prostředníka mezi pobočkou a správní radou.

„Chci navrhnout tebe.“

Gabův pohled vystřelil vzhůru. *Mě?*

Zkusil se na sebe podívat nezaujatým pohledem. Mimo členy správní rady byl služebně nejstarší v celé firmě. Měl zájem na dobrém jméně firmy stejně jako její zakladatel a mimo jiné byl zřejmě jediný, komu aktuálně mohl samotný George Smoother věřit.

Vážně mě? Je možné, že se mi ta příležitost naskytla v tu nejlepší možnou chvíli?

Otec mu nedal ani okamžik na zběsilé myšlenky. „Dává to smysl. Máš nejvíce zkušeností, a to ještě z největší pobočky. Sledoval jsi mě dlouho na to, abys věděl co a jak.“ Hnědé oči se na něm zastavily na jeden dlouhý moment. Gabe potlačil nutkání se ošít. „Jsi odborník na lidi. V tom je tvá síla. A já potřebuji, abys je tam udržel soustředěné a klidné. Krom toho, my tě tady na několik týdnů můžeme postrádat. Jedná se jen o dočasnou roli výkonného ředitele.“

Škublo mu ve víčku. Nenápadně odvrátil hlavu, aby skryl ten otravný neurologický problém, který ho v posledních měsících trápil víc a víc.

Pak otevřel pusu, aby reagoval, ale vyzvánění příchozího hovoru na tátově počítači ho zastavilo.

Navzdory všemu George s klidem opět zasedl za stůl. „Přemýšlej o tom. Toto bude můj návrh radě, rozhodnutí je samozřejmě na všech.“

Gabe netušil jak, ale zvládl kývnout. Nemohl rozklíčovat, proč mu tahle nabídka připadala hořkosladká.

„Nejsem jediný, kdo ti tak věří. Jejich rozhodnutí se neobávám,“ uzavřel táta debatu a pak už se pustil do další online schůze. To bylo znamení pro Gaba, aby odešel. Vlastně tátu ani neinformoval o průběhu svého hovoru s ostatními. Stejně to aktuálně nebylo prioritou.

Odebral se do své kanceláře. S odhodláním se ponořil do víru dalších úkolů, aby se nemusel věnovat svému rozpolcení.

Gabe

Už po několikáté upřel pohled z okna, zatímco se prodírali londýnskou dopravní špičkou.

Zakroutil sám nad sebou hlavou. Před čtyřmi dny se obával a plánoval rozhovor s otcem s cílem škemrat o povýšení a dnes už měl za sebou zabalení svého formálního šatníku, zbrklé rozloučení s rodiči, osmihodinový let a téměř hodinu jízdy do samotného centra Londýna. Viděl jistý vzorec ve svém chování. Tohle byla očividně jeho představa dobrodružství.

Samozejmě nebyl překvapen, když správní rada dala svému předsedovi za pravdu a podpořila ho ve výběru Gaba jako interim CEO v tom celém londýnském humbuku. Nemohl ignorovat své mírné zklamání, že to dopadlo přesně tak, jak táta předvídal.

Ne protože by tu roli nechtěl. Byl to doslova první krok k vysněnému cíli. Ale obdržet i třeba jen dočasně takovou roli v období velké krize byla částečně cesta do záhuby.

Všichni budou mít velká očekávání – správní rada, zaměstnanci, veřejnost, otec. Bude pod drobnohledem dvacet čtyři hodin denně. A protože Maverick vytvořil vůči své pozici velkou nedůvěru, Gabe nečekal, že ho někdo přivítá s otevřenou náručí.

Přesto se nemohl dočkat. Pro něj již známý nával adrenalinu oddaloval únavu z časového posunu i cesty. Měl rád výzvy a tohle byla jeho zatím profesně největší.

Vkládal veškerou důvěru do všeho, co odpozoval od táty. Ten měl důležitá rozhodnutí na denním pořádku. Gabe se od něj hodně naučil, především jak o věcech přemýšlet. Nemohl mít lepší vzor v tom, jak vést úspěšně firmu.

Čekalo ho jen pár náročných týdnů. A pokud k sobě měl být upřímný,

těšil se, až si vyhrne rukávy a s fiaskem se popere. Bude to on, kdo pomůže zachránit milovanou firmu.

Potměšile se pousmál.

„Za moment budeme u vašeho domu, pane Smoothere,“ přerušil jeho úvahy řidič.

„Můžete mi zastavit u kanceláře?“

Jejich pohledy se setkaly ve zpětném zrcátku. „Jistě. Zvládnete se poté dopravit domů sám?“

Dlouhý let mu poskytl možnost prostudovat si brožuru k ubytování i pracovišti v Canary Wharf. Chůzí to měl z práce domů necelou čtvrthodinku, což mu samozřejmě nečinilo problém. Firemní řidič byl však zvyklý na pasažéry, kteří by nepopošli ani pět minut do svého domova. „Ano. Dopravíte mi tam kufry?“

„Určitě, pane.“

Gabe začal netrpělivě bubnovat prsty o své koleno, zvědavý, jak bude vypadat jeho dočasné pracoviště.

Nepovažoval za nevýhodu, že bylo už dávno po pracovní době. Chtěl se v klidu zastavit na místě, kam měl následující ráno nakráčēt jako na válečné pole. Jako ten, na kterého se snesou všechny problémy. Jako ten „nedůvěryhodný interim CEO“.

Když vystoupil o deset minut později právě u Columbus Building, v níž londýnská pobočka sídlila, v duchu se za to rozhodnutí pochválil. Ulice se koupala v měkkém světle lamp a s utlumenou dopravou poskytovala Gabovi pocit míru, což bylo něco, co během pracovního dne neměl šanci zažít.

Osmipatrová budova postavená v půlkruhu obíhala Westferry Circus a zcela jistě nabízela impozantní výhled na Temži. Zahradní architekti vytvořili před budovou iluzi oázy sahající až k řece. Kontrastovala a zároveň podivně ladila s přízemím plným obchodů, kaváren a restaurací.

Gabe se nechal na chvíli pohladit jarním vánkem, než se otočil ke vstupu do budovy a vyhledal informační ceduli s názvy sídlících firem. *HireSmoother* trůnila hned na samém vrcholu.

A já mám v úmyslu ji tam i nechat.

Pohlédl skrz skleněné dveře do potemnělé haly a s potutelným úsměvem se zadíval na svůj odraz.

Kapitola 3

Maddie

„Tohle si nechám líbit, John. Nejlepší teambuilding vůbec!“

Maddie Carringtonová pobaveně zakroutila hlavou nad poloopileckým zvoláním svého kolegy. *Nic nového pod sluncem, ale to se nikdy neomrzí.*

„Myslíš, že si zítra bude pamatovat, že takhle mluvil se šéfem?“ zakřičela do hluku směrem k dalšímu kolegovi.

Daniel jí podal skleničku obsahující neznámý koktejl a sám o ni cinknul tou svou. „Si piš, že ne. O to víc mě bude bavit mu to předhazovat.“

Rozhlédla se po všech spolupracovnících podél dlouhého stolu a zkoumala, kdo z nich byl ještě schopen koherentní věty. Nenašla jediného kandidáta. Ustrkla koktejl a rázem zasténala.

„Dobrý, co?“ zasmál se Daniel samolibě.

Zkusila další lok, aby potvrdila jeho slova. „Neuvěřitelně. Co to do toho dávají? Nebo víš co? Nechci to vědět, je to prostě perfektní.“

Danielova blondatá hlava přikývla. „Obvykle na takové sladké věcičky nejsem, ale tohle je sen. Říkal jsem ti to. Na takovou ‚skleničku‘ by nás měl John brát častěji.“

Dramaticky přejela pohledem všechny ostatní. „Nemyslím si. Mám pocit, že jeho cílem nebylo mít na krku dvacet opilých tluchubů.“

„Říkal, že je to odměna. Zpětně i do budoucna. Asi netušil, že to všichni vezmou tak doslova. Nechci vědět, jakou částku tu dneska nechá.“

Maddie musela souhlasit. Když se rozhlédla po steakhausu, který praskal

ve švech, musela znovu ocenit, jakou eleganci tahle restaurace, umístěná v zátoce Canary Wharf, nabízela.

Byl to jeden velký otevřený prostor s prvky industrialismu se závěsnými lampami, které propůjčovaly každému koutku intimní nažloutlé světlo. Vytvářelo iluzi soukromí a bezpečí u každého jednoho stolu.

V samotném středu dřevěných parket stál masivní kovový bar, u kterého se tlačila další hromada návštěvníků. Z reproduktorů hrály tiché, avšak efektivní lo-fi rytmy.

Ano, *The Lowback* exceloval v několika směrech – koktejlech, jídle, dekoru, hudbě a především atmosféře.

„Jo, ten účet nechci vidět. O to víc je třeba užívat si takové mňamky zdarma,“ a následně snížila hlas, „než si toho všimne John.“

V následujících pěti minutách do sebe hodili další rundu. Daniel nadskočil, když zničehonic plácla dlaněmi o stůl a vysoukala se na nohy. „Dobře, teď je řada na mně.“

Ušklíbl se na ni. „Chceš mi říct, že jsi ochotná čekat u baru patnáct minut, než se ti barman bude věnovat a připraví naše pití? A to je ještě celkem okej doba.“

Založila si ruce v bok. „Pochybuješ snad o mně?“

Dan bezostyšně kývnul. Několikrát. *Grázl.* „To si piš. Ty nevydržíš čekat ani pět minut. Proč myslíš, že teď to bude jinak?“

Výzva? Dobře, chlapče. Chňapla po prázdných skleničkách a vydala se k baru. S ohlednutím dodala: „Když mám správnou motivaci, tak si umím počkat.“

Bar byl od jejich stolu vzdálený jen několik metrů. Když zaregistrovala, že se na jedné straně pultu uvolnilo místo přesně pro ni, okamžitě zrychlila. Brala v potaz reálnou šanci, že zakopne o vlastní nohu, ale netrápilo ji to natolik, aby se vzdala výhry nad Danielem.

Od prázdného místečka u baru ji dělil jediný krok, když ji ze strany překvapil jiný krvežíznivý zákazník a její místo zabral.

Donutila se polknout nadávku a místo toho rychle zhodnotila své možnosti. Netrvalo dlouho a už klepala zmiňovanému záškodníkovi na rameno. Muž přibližně v jejím věku se otočil. Ne však napruženě, usmíval se na ni jako sluníčko, pohled rozostřený. *Ehm, ne ne, chlapče, proto tu nejsem.*

Nahodila nevinný výraz a tenkým hláskem promluvila: „Omlouvám se, že vás obtěžuji, ale...“ Nechala svých pár slov doznít, než konečně zareagoval nakloněním k ní. „Ano? Potřebujete pomoc?“

„Ehm, tak trochu. Vidíte tamhleten stůl plný chlapů?“

Muž se podíval tím směrem. Jeden z jejích kolegů se právě v ten moment postavil na židli a začal cosi hulákat na celé kolo. Daniel se ho spolu s dalšími dvěma lidmi okamžitě jali zpacifikovat. *Pro jednou jsou ty paka ku pomoci.* Neznámý muž chápavě kývnul.

„To jsou mí kolegové a poslali mě pro drinky.“

Zaostřil zpět na ni, v očekávání.

„Dali mi na to pět minut. A jak jistě vidíte, nemám šanci to stihnout. Když úkol nesplním, budu mít celý týden službu na záchodech.“

Muž se zamračil, což byl kýžený výsledek.

„Víte, nastoupila jsem teprve tento týden. Jsem ve firmě jen trainee, proto mě celý týden zkoušejí. A moc se mi nedaří. Už jsem zvládla zničit tiskárnu za pět set liber, přinést šéfovi špatné reporty na důležitou poradou a polít kávou přímého nadřízeného. Kdo by si pomyslel, že všechna klišé z filmů se opravdu mohou stát, co?“ předvedla dokonale nervózní chichot.

Dalším logickým krokem bylo zastrčit si jeden hustý pramen tmavých vlasů za ucho a o malinko víc se shrbit. Podle toho, jak muži vědoucně zasvítily oči, věděla, že ho měla omotaného kolem prstu. „Hmm, rozumím. To bychom nechtěli. Vezměte si mé místo, my už jsme stejně byli na odchodu. Poslední rundu oželím.“

Stydlivě se na něj usmála a několikrát poděkovala. „Zachránil jste mi práci!“

Muž na ni mrknul a obratně vytasil svou vizitku. Jedním pohledem na ni zjistila, že dle předpokladu pracoval v Canary Wharf kousek od restaurace. „Kdyby vám dělali ještě nějaké problémy, klidně se ozvěte.“

Při odchodu se kolem ní protáhl příliš natěsno, ale nechala to být, protože byla ráda, že *vůbec* odcházel.

Jakmile byl pryč, vítězoslavně se usmála a konečně se opřela o barový pult. S hrůzou však zjistila, že oba barmani měli plné ruce práce na jeho opačné straně. Usedla tedy na volnou stoličku a začala si hrát s párátkem, které bylo na dosah. Modlila se, aby byla schopná vydržet a zároveň stihla stanovený limit.

Po pěti minutách se ohlédl směrem k Danielovi, aby zjistila, že na ni kouká s přiblížným úsměvem a radostně si klepe na budík svých hodinek.

Vzedmula se v ní další vlna netrpělivosti, kterou následovalo poklepávání nohy do rytmu hudby. Zírala jednomu barmanovi intenzivně na záda v naději, že to *ucítí* a vydá se jejím směrem. To se však nestalo ani po sto a sedmdesáti sekundách, které v duchu napočítala.

Rozhlédla se kolem sebe, aby se na posledních pět minut, které hodlala u baru strávit, něčím odreagovala. Lidé kolem ní se bavili s někým v páru nebo ve skupině. Nemohla tedy nikoho vtáhnout do jakési konverzace.

Až na jednoho muže, který seděl o dvě stoličky nalevo od ní. Pohrával si se svou whiskovkou a intenzivně do ní zíral. To by samo o sobě nebylo nic zvláštního. I do tak rušného baru chodili jednotlivci s cílem uvolnit se po náročném dni. Něco ji na něm však zaujalo. Dokonce natolik, že zastavila zběsilé podupávání své nohy.

Měl na sobě bílou košili a tmavomodré sako s takovým tím zbytečným kapesníčkem v náprsní kapse. Nevěděla, proč by ho někdo nosil, leda by chtěl ukázat, jak tučné má bankovní konto. *Byznysák*. Více z oděvu neviděla kvůli jeho pozici za barem, ale její první teorii potvrdily velmi draze působící hodinky na levém zápěstí.

Daná ruka se dala do pohybu, když se jal prsty uhladit už tak dokonale sčesané vlasy z tváře. Byly husté, hnědé jako kůra stromu a dokonale zastřížené podle posledního trendu. *Posedlý vlastním vzhledem.* Když mu dlaň sklouzla po strništi na tváři a klesla na barovou desku, teprve zaregistrovala, co ho pro ni dělalo tak do očí bijícím.

Měl kolem sebe jakousi výraznou auru vyčerpaného muže. Ne jako jiní bankéři, investoři a CEO, kteří se v baru bujaře bavili. Tenhle seděl sám, podivně v souznění s tím, že si ho nikdo nevšímal. Jen on a sklenička whisky.

Když se osoba vedle něj začala uprostřed konverzace s partou divoce ošívát, mírně se odtáhl a okamžitě tak kolem sebe vystavěl neviditelnou zeď.

Zvláštní. Proč by obchodník z Canary Wharf chodil do nejžhavějšího baru v přístavu, pokud chtěl být sám?

Bylo na něm cosi tíživě zasmušilého. *Ano, to je to slovo.* Nemyslela, že ji v jednadvacátém století napadne ho použít, ale nic k jeho auře nesedělo lépe.

Odrhla od něj pohled násilím, když zaslechla barmana ve své blízkosti. Nemarnila ani chvilku. Nohama se odrazila od podnožky barové stoličky, podepřela se předloktím o pult a zdvihla jednu ruku do vzduchu. Divoké mávání doplnila zvoláním: „Hej, tady!“

Barman si jí okamžitě všiml a s vykulenýma očima k ní zamířil. Radostí se zatetelila. „Díkybohu, že jste přišel.“

Mladý muž se pousmál: „Myslím, že vás nešlo minout. Co to bude?“

„Vezmu si Noční sestru a Pekanového kmotra. A napište to na účet toho stolu za mnou. Toho plného divokých zvířat.“

Barman kývnul a se zakřivením se přesunul k práci.

Maddie věděla, že i přes jeho působivou rychlost musela ještě pár minut počkat. A to byla muka. Podívala se raději zpět na zvláštního muže po své levici. V ten moment se jejich pohledy střetly.

Wow, okej.

Okamžitě jí celým tělem projelo nadšení. Pohled neodtrhla, na rtech mírný úsměv. Neuniklo jí, že si ji jeho tmavé oči nadále měřily s kultivovanou zvědavostí.

„Co tady člověk musí udělat pro jednu skleničku, co?“ nadhodila dost hlasitě, aby ji v tom hluku slyšel.

Nereagoval ihned. Dlouze mnul sklenici mezi prsty, nečitelný pohled zaseklý v jejím.

Rozhodla se nehrotit to a zkontrolovat raději člověka, který si dával s jejími drinky sakra na čas. Jediné jeho štěstí bylo, že *vážně* nikdy nepila nic lepšího, jinak by pult přeskočila, odstrčila ho a namíchala si Noční sestru sama.

„Souhlasím. Už deset minut zvažuji, že si támhle zajdu pro láhev whisky a doliju si sám.“

Maddie chvíli na Kravaťáka jen zírala, aby se ujistila, že promluvil s tím americkým přízvukem na ni. Když se mírně pousmál, věděla, že tomu tak bylo. „Přesně nad tím jsem teď přemýšlela, ale neuměla bych tak dokonalý koktejl namíchat, i kdybych měla recept před sebou.“

„Mám to stejně,“ přitakal a potom zvedl elegantně ruku na znamení barmance. A děj se vůle boží, ona ho opravdu viděla a rázem i vyslechla jeho objednávku.

Fascinovaná tím *Američanem* si Maddie téměř nevšimla, že se k němu instinktivně přisunula. „Copak whisky se míchá?“

„Ne, ale kdybych se k baru dostal, nenechal bych vás v tom, připravil bych vám ten koktejl sám.“ Zatímco mu barmanka servírovala další whisky, úsměv roztáhl. „Musíme si přeci pomáhat.“

Nedíval se na ni – díkybohu – protože její zájem v ten moment vystřelil do astronomických výšin. Nešlo o to, co říkal. Maddie byla imunní vůči hrám na galantnost nebo snad nonšalantnost. Potkávala až příliš chlapů, kteří si

mysleli, že falešným intelektuálním monologem se jí dostanou pod sukni. Šlo o to, *jak* to říkal. Ledabyly, jako by to bylo to první, co ho napadlo, zatímco se ztrácel dál ve svých myšlenkách.

„Okej,“ prohlásila a natočila se k němu, aby ji slyšel, „oficiálně tě prohlašuji za hrdinu večera. To bylo překvapivě jednoduché objednání!“

Pokrčil ramenem. „Měl jsem jen štěstí. Ale děkuji.“ Ustrkl zlatavou tekutinu, než k jejímu potěšení v konverzaci bez zbytečných formalit pokračoval. „Objednal bych i pro tebe, ale zdá se, že už se ti to nese.“

Maddie se před očima objevily dvě sklenice s vysněnými drinky. „Zázrak,“ práskla dlaněmi o sebe a vzhledla k nebi. „Děkuji.“

Její pozornost obratem přitáhl jeho smích. Nemohla uvěřit, že s každým dalším momentem vypadal ten zachmuřený, vyčerpaný Kravaťák víc a víc přitažlivě. Nedalo se popřít, že byl objektivně pohledný, ale když se takhle usmál, cosi v jeho tváři pookřálo a donutilo ji na něj zírat o trochu déle, než bylo potřeba.

V okamžik, kdy se rozhodla, že chce jejich konverzaci vést dál, se na ni zadíval i on a skoro stydlivě pronesl: „Musím říct, že jsem ještě neviděl tak... ehm, originální způsob objednávání drinků. Nebo když už jsme u toho, tak ani tu formu *delikátního* protlačení se k baru.“

Rozchechtala se na celé kolo, kroutíc hlavou. „Ty sis toho všiml?“

„Jsem tu sám a nemám co na práci. Takže ano.“

Maddie si na vteřinu položila tvář do dlaní, než ji posedla další vlna smíchu. *Ok, možná bych už neměla ten drink pít.*

Poněkud překvapující bylo, že se jí Kravaťák nestranil, i když se po ní ostatní hosté začali ohlížet. Nevypadal jako ten typ, kterému byl názor ostatních fuk, přesto nic neudělal, aby unikl.

Hromotluk mezi nimi se postavil a pokynul Kravaťákovi ke svému místu. „Jestli chcete, můžeme se vyměnit.“

Maddie napůl čekala, že to Amík odmítne a omluví se s tím, že musí jít spát před těžkým pracovním dnem. Když ale zaváhal, rozlil se jí na tváři dozajista prohnáný úsměv. Věděla, že se jí naskytla výjimečná příležitost. *Teď, nebo nikdy.*

Proto reagovala stejně rychle jako při dřívějším výskoku na barovou židli. Vyměnila se s párem mezi nimi a stejně jako předtím dosedla velmi neelegantně vedle Kravaťáka.

Využila jeho chvilkového zaražení k tomu, aby se na něj pořádně podívala. Bylo zřejmé, že byl vysoký, ale ne přerostlý. Štíhlý, ale ne vyzábělý. A když si vedle ní poposedl, ovanula ji zemitá vůně jeho kolínského.

Na první pohled se opravdu zdál jako typický obchodník z Canary Wharf. Měl hezkou tvář, vlasy, zuby, nehty i postavu a vytříbený styl oblékání.

Ale čím víc s ním mluvila, tím víc neodpovídal žádnému stereotypu těch, kteří pracovali v okolních věžácích.

Jejím přesunem vedle něj vzniklo podivné dusno, které bylo těžké prolomit. Teď byli nuceni buď si přiznat, že si spolu chtějí povídat dál, anebo dopít a rozloučit se.

V Maddie se cosi vzedmulo, a než to identifikovala, vypadlo z ní: „Jak jsi věděl, že neříkám pravdu tomu týpkovi, který mi zabral místo u baru?“

„Zabral?“ zajiskřilo mu v očích.

Pokrčila rameny. „Z mého pohledu ho krvelačně lapil, aniž by bral ohledy na dámu. Takže zabral. Jak teda?“

Kravaťák se k ní pootočil, čímž je dostal do nečekané blízkosti. Jako by mu to ihned došlo, zase se na stoličce stočil čelem k baru. „Nevěděl, ale když už byl pryč, téměř jsi vylezla na bar, jen aby tě někdo obsloužil. Došlo mi, že to jaksí nekoresponduje s tou stydlivou *trainee*, se kterou kolegové ‚nevhodně zacházejí‘.“

Nevěděla, zda bylo více šokující, že ji měl v hledáčku od začátku, nebo to, že si spojil jedna a jedna dohromady tak rychle, aniž by ji znal. „Dobrý,“

reagovala jen. Následovala jeho pohled ke stolu s kolegy a rázem si uvědomila, že se u baru zdržuje proklatě dlouho, zatímco Daniel stále čeká na své pití.

Prekótně sklouzla ze stoličky. „Hned jsem zpátky, drž mi místo.“ Nečekala na jeho odpověď a zamířila za Danem. Doslova mu hodila sklenici na stůl a zaslechla: „Co se –“, než zase v cukru letu vyskakovala na židli u baru.

Její společník pobaveně zavrtěl hlavou. „Ty neděláš nic napůl, co?“

„Hmm, spíš ne. Život je příliš krátký na to dělat něco napůl.“

Dlouze se na ni zadíval, než o sekundu později propukli v bujarý smích. Byla si moc dobře vědoma, že se směje nesmyslným následkem pátého drinku, ale nepřekáželo jí to. Tím spíš, když se ten podivný Američan přidal. Po uzavřeném muži na začátku nebyla ani stopa. A ona neodolala, potřebovala ukojit svou zvědavost. „Jak to, že ty jsi nepřišel s kolegy?“

„Přestože to nebude znít věrohodně, ve světle předchozích událostí,“ unikl mu další smích, „dnes je můj první den v práci. Respektive zítra. Přijel jsem před pár hodinami, takže své kolegy jsem čistě teoreticky ještě nepotkal.“

„Ááá, proto jsi tak unavený. Dlouhý let ze Států?“

Pootevřel ústa – velmi pěkná, plná ústa – než pomalu odpověděl: „Ano. Dá se to tak říct. Nicméně,“ natočil se k ní, najednou mnohem méně obezřetný vůči jejich blízkosti, „teď je na řadě můj dotaz. Z čeho jsi usoudila, že jsem unavený?“ Lišácké přivření jeho očí jí napovědělo, že mu neuniklo, co řekla. To dokazovalo, že byl mnohem méně pod vlivem alkoholu než ona.

Sakryš. „Dobře,“ zvedla ruce na obranu a málem mu u toho jednu nechťic vrazila. Naštěstí uhnul s rozpačitým úsměvem. „Ups, pardon. Takže, ano. Je pravda, že jsem si tě – během dlouhého čekání na toho zpropadeného barmana – všimla.“

Zmiňovaný barman se z nějakého důvodu teď pohyboval v doslechu. Dalo by se říct, že už nebyl Maddiiným chováním tak pobaven jako předtím. „Nediv

se. Působils jako pěst na oko. Osamocený, tichý a uzavřený ve své bublině. Hlavně aby tě z ní nikdo nevytáhl.“

Přeměřoval si ji tak důkladně, až si začala osahávat obličej v domnění, že na něm něco má. Její obavy však přerušil: „Mohl jsem být jen unavený z dlouhého dne v práci. Třeba jsem jen introvert.“

„Hmm,“ poklepala si prstem po rtu, „možná jo. Ale možná taky ne. Jediné, co říkám, je, že jsem si tě všimla tím, jaks vyčníval.“

Malý úsměv, který jí věnoval, s jejími vnitřnosti zacvičil víc, než by si přála. „Myslím, že jestli v tomhle narvaném steakhousu někdo vystupuje z davu, budeš to ty.“

Tohle Maddie nepřekvapilo. Byla zvyklá na poznámky ostatních k jejímu vystupování nebo vzhledu. Koneckonců, se svým „nеспoutaným bohémským“ stylem v Canary Wharf trochu křiklavě působila. Svou šperky ověšenou dlaní přejela po sukni v barvě máku. *Ale je tak krásná.*

Co nečekala, byl fakt, že tenhle cizí muž jí nevěnoval ani jeden povýšenecký nebo vyděšený pohled. Ty dostávala nejčastěji. A rozhodně by mohl, protože jestli ho neprozradil jeho ohoz, byla to jeho řeč. Škrobenější vyjadřování slyšela jen u politiků.

Zvedla na něj jedno obočí. „Hmm, a to jsem si říkala, že jsem se dneska držela outfitem docela zpátky.“

Zalesklo se mu v očích, pohledem z její tváře neuhnul. „Nevím, jak s oděvem, ale tvá dvě vystoupení támhle u pultu mě velmi pobavila.“

Čím déle na sebe jen hleděli, tím víc si uvědomovala, jaké vedro jí bylo. Odhodila si několik polodlouhých vln přes rameno a zamávala nabídkou drinků před sebou, aby nadzvedla hustou ofinu z čela pod nápořem vzduchu. „Pfuu, asi jsem přebrala víc, než jsem myslela. Je tu hrozné horko.“

„To bude tím, že je tu narváno.“ Měřila si ho intenzivním pohledem, dokud si toho nevšiml. „Co?“

„Ty seš gentleman, co?“

Pootevřel ústa, jako by chtěl reagovat, ale na poslední chvíli si to rozmyslel. Naklonila hlavu v očekávání.

Podíval se na zlatavou tekutinu ve sklenici. Potom zpět na ni.

Poposedla. Kolenem při tom nechtíc narazila do jeho holeně. Měla na jazyku omluvu, ale rozhodla se ji spolknout. Namísto toho v tichosti vyčkávala, jestli z něj vypadne to, co měl původně na mysli. Doslova viděla, jak se mu točí kolečka v hlavě.

Odkašlal si, než k ní natáhl ruku. „Já jsem Gabe.“

Ou, takže jsme změnili směr celého rozhovoru, co?

Přijala jeho dlaň s úsměvem na rtech. No vážně, někdo by jí ho měl už sejmut z obličeje. „To je dobré vědět. Já jsem Maddie. No, oficiálně Madelynn, častěji Maddie.“

„Těší mě, Maddie.“ Mě také, Gabe.

Ten moment bohužel prolomili – jak jinak – její úžasní kolegové, když začali do prostoru hulákat její jméno. Seděla k nim zády a nehodlala to měnit, ale když se tím směrem po třetím zvolání podíval i Gabe, frustrovaně vzdychla. „Ignoruj je. Chovají se tak pořád.“

Zazubil se na ni. „To určitě nebude pravda. Neměla by ses k nim vrátit? Přeci jen jste přišli spolu. Nerad bych tě zdržoval.“

Bez větších okolků se dotkla jeho předloktí a spiklenecky pronesla: „Naopak mi moc pomáháš. Jsou k nesnesení i střízliví, natož v tomhle stavu.“

Gabe k jejímu šoku zahrál na její notu a naklonil se ještě blíž. „Myslel jsem, že jsi říkala, že jsi také přebrala?“

„Tobě vážně nic neunikne,“ utekl jí téměř dívčí chichot. „Dobře teda. Přebrala jsem rozhodně méně než mí šílení kolegové.“

Znova se podíval k jejich stolu a potom přikývl. „S tím bych souhlasil. Ne že by na tom bylo něco špatného, ale je normální, že si sedáváte vzájemně na klín?“

Zavřela oči, než se zeptala: „Sedí někdo na takovém velkém blondákovi? Vypadá z nich nejstarší.“

Gabe přikývl.

„Skvělý,“ zasténala. „To zas bude zítra atmosféra. To je náš šéf, který nás pozval, takže asi neocení, až se zítra dozví, že mu zaměstnanci tančí na stole v nejlepší steakhousu v Canary Wharf. Natožpak když si na něj sedají.“

Věnoval jí soucitný úsměv. Uvědomila si, že stále držela jeho předloktí mezi prsty. Trochu neohrabaně ho pustila a narovнала se. *Vzpamatuj se, holka. S takovou mu za pět minut budeš ležet rozteklá u nohou.*

A jak hezké nohy to byly. Dlouhé, štíhlé –

„Gabe!“ vykřikla poněkud hlasitě ve snaze přehlušit svůj neřízený tok myšlenek.

„Ano, Maddie?“

Ohromená nově objevenými pihami v oblasti jeho nosu zůstala chvíli jen zírat. Musela vypadat směšně, ale v ten moment jí to nevadilo. „Ty tomu nerozumíš.“

„Čemu přesně?“ nechápal.

„Závažnosti té situace. Jsou fakt jako zbraň hromadného ničení, když se pro jednou odtrhnou od práce. Během minulého teambuildingu jsme skončili na policii. Jeden z těch volů ukradl značku.“

Vykulil na ni hnědé oči. „Teď nemluvíš vážně.“

Udržela si kamenný výraz. „To myslím smrtelně vážně. A já jsem s nimi musela na stanici smrdět až do rána, protože jsem byla nejstřízlivější.“

„Hmm,“ zamyslel se na moment, „jaká byla?“

„Co?“

„O jakou značku šlo? Potřebuju vědět, o jak vážné krádeži tady mluvíme.“

Maddie zatřepala hlavou. Nevěřila vlastním uším. Ale Kravaťák – Gabe – se vybarvoval víc a víc a ona chtěla být blíž a blíž. I kdyby šlo jen o zbytečný

hovor o značkách. „Zákaz vjezdu.“ Až když se naklonila, aby mu to zašeptala do ucha, uvědomila si, že kompletně nabourala jeho osobní prostor. Mnohem významněji, než když se dotkla jeho ruky či se otřela o jeho nohu.

Tohle bylo naprosto cílené gesto. I přesto, že si ho předem nepromyslela, měla v úmyslu dostat se blíž. A vůbec jí nevadilo, že se díky své neobratnosti dotkla rty jeho ucha.

Musela by být slepá, aby jí nedošlo, co s ní tenhle Gabe dělá. I přes podnapilost si jasně uvědomovala, jak silně ji přitahuje. Nešlo jen o původní zaujetí jeho podivným vzezřením, ale o čistou, strhující přitažlivost.

Neodtáhl se rovnou, naopak se trhaně nadechl. A Maddie neunikl moment, kdy jeho oči vůbec poprvé sklouzly k jejím rtům. *Rtům, které jsou jen pár centimetrů od tvých, sakryš.*

Věděla, že Gabe právě čelil dvěma možnostem. Mohl by se odtáhnout, jako by ho opařila, vzít nohy na ramena a zapomenout na ni. Koneckonců na něj doma mohla čekat stejně elegantní a pohledná polovička. Ale také měl jinou variantu. Mohl je nechat si to užít. „Madds,“ vydechl jí do tváře a ona měla co dělat, aby nespadla ze židle přímo do jeho náruče.

Nikdo z její anglické rodiny či kamarádů její jméno takhle nezkracoval. Pro všechny byla vždycky Maddie.

Jistěže tenhle zvláštní, nepředvídatelný Američan musel změnit i tohle.

„Myslím...“ začal poněkud přiškrceně. Maddie mu visela na rtech. „Myslím, že se blíží nebezpečí.“

Stáhla obočí v domnění, že je to možná nějaký americký obrat, kterým chtěl říct, že se chystají udělat něco nerozumného. „Co –“

Otázku už nepoložila, protože v následující chvíli přiletěla Gabovi do náručí lapající po dechu. Naneštěstí se na něj nedostala dobrovolně a nedýchalo se jí ztěžka kvůli jejich blízkosti.

Ačkoliv by to tak za jiných okolností určitě bylo.

Ale ne. Když pootočila hlavu a přimhouřila oči, zjistila, že se vedle nich chechtají dva nejhorší potíživé jejich firmy. Očividně jim přišlo velmi vtipné, že ji „poplácáním“ po zádech poslali do Gabovy náruče.

Její rozčilení bylo rázem potlačeno návaem horka. Tentokrát z Gabova těla, které na ni bylo od pasu nahoru přilepeno. Jeho paže ji podpíraly, aby společně nepřepadli pod její váhou na zem.

„To jsou ti kolegové, kteří mají na svědomí dopravní značku,“ objasnila mu omluvně.

Gabe se zamračil, než se jemně zeptal: „Jsi v pořádku?“

Kývla a pak se neochotně odtáhla. „Hej,“ houkla na své pošahané kolegy, kteří okamžitě zvažněli. *Ach ano, vědí, co je čeká.* „Co si, vy dva holomci, myslíte, že děláte?“

Steven pokrčil nevinně rameny. „Nic, jen jsem tě přátelsky poplácal po zádech. Nemůžu za to, že seš nalitá.“

Thomas byl chytřejší a okamžitě se jal situaci uklidnit. „Volali jsme na tebe dobrých pět minut, a když ses nehodlala otočit, rozhodli jsme se to vzít do vlastních rukou. Doslova.“ Další vlna jejich bujarého smíchu ji namíchla ještě víc. Vníkala, že Gabe čeká, co přijde. Oceňovala, že se jí za každou cenu nepokoušel „běžet na pomoc“ a dělat ze sebe prince na bílém koni. „A k čemu mě tak nutně potřebujete? Nechci být součástí žádných zvrhlostí, kterých se na Johnovi dopustíte.“

„Jakých zvrhlostí? John už odešel, asi věděl, že to tak bude lepší.“

Steven přejel Gaba rychlým pohledem, než dovysvětlil: „Chtěli jsme s tebou popít. To byl přece záměr dnešního večera, ne?“

„Copak jsem s vámi neseděla u stolu dobrou hodinu?“

„Potřebujeme tam ženskou,“ pronesl Thomas s obavami ve tváři. „Chlapi si zas začali stěžovat na svoje milostný životy a chtějí tvou radu.“

Maddie protočila oči, protože tohle znělo přesně jako něco, co by bylo pro

její kolegy životně důležité. Očividně jim stále nebylo jasné, že nebyla nejlepší milostný guru, a už vůbec ne, pokud musela mluvit za celé ženské pokolení. Nebyla dobrým vzorkem.

Už už je chtěla ostře odehnat, když ji Steve přerušil: „Jo a Dan už je zas na záchodech a hádá se s tou svojí po telefonu.“

Zasténala, což přilákalo Gabův pohled. Omluvně se zašklebila. Věděla, že z toho už se tak lehce nevykrotí. A nejhorší bylo, že ani nemohla.

Danielův vztah procházel poslední dobou – nebo možná od svého začátku – krizí, která ho v podstatě žrala zažíva. A v Maddie našel partáka do nepohody, s nímž to mohl sdílet. Věděla, že jakmile její kamarád ukončí svůj dnes už třetí telefonát s žárlivou přítelkyní, stejně ji sám vyhledá, aby si „promluvili“. Speciálně pokud měl v sobě přehršel alkoholu. „Okej,“ mávnutím ruky odehnala kolegy, „tak padejte. Za chvíli tam budu. Slibuju.“

Oba díkybohu kývli a s posledním pohledem na Gaba se odporoučeli.

„Promiň. Je to složitě.“

„Není třeba se omlouvat. Myslím, že chápu,“ pokýval hlavou.

Maddie sledovala, jak do sebe hodil poslední zbytek své whisky a pomalu se vyškrábal na nohy. *Och, ano.* Dokonce i když seděla na barové židli, převyšoval ji. „Jsi si jistá, že to s nimi bude... v pořádku?“

Úsměv se jí pomalu rozjel po tváři. *Nejsi ty roztomilý?* „V pořádku? Ne. V bezpečí? Ano. Bez obav.“

Věděla, že prodlužuje jejich rozloučení zbytečně dlouho jen tím, že na něj zírá, ale nemohla si pomoci. Così v ní – dost možná alkohol – ji nutilo v jeho blízkosti setrvat třeba i jen o vteřinu déle.

Gabe byl pohotovější. Nabídl jí ruku, kterou bez váhání pevně stiskla. „Velmi atypické setkání, Gabe.“ *Sakryš.* Jeho ruka jako by do té její propalovala díru. Copak se její organismus začal sám od sebe přehřívát? To musel být ten podivný drink.

„Rozhodně. Rád jsem tě poznal, Maddie.“

Kývla, aniž by jeho dlaň pustila. Jeho kůže vážně krásně hřála. „Třeba nás další, ještě divnější setkání svede zase dohromady.“ Maddie nebyla tak naivní, aby si myslela, že jejich konverzace ten večer mohla vést k tomu, že by si vyměnili kontakty. Byla však dost chytrá na to, aby věděla, že pracovali na stejném poloostrově, a tak na sebe mohli kdykoliv narazit.

„Canary Wharf se rozkládá na čtyři sta tisících metrech čtverečních,“ podotkl Gabe, čímž jí dokázal, že jeho myšlenky se vydaly stejným směrem.

„A má třicet sedm budov,“ dodala překvapivě pohotově. Jistěže si mohli říct, ve které přesně pracovali, ale to už by nebylo ničím jiné od výměny kontaktů.

Maddie zkrátka *tušila*, že se potkají i bez jejich přičinění. A pokud ne, tak ať. Zřejmě spolu měli zažít inteligentní rozhovor o dopravních značkách nad jednou skleničkou, aniž by to nutně muselo pokračovat. Přesto si to chtěla užít ještě o minutku déle. „Vyprovodím tě. Já fakt potřebuju osvěžit.“

Nečekala na jeho reakci a rovnou zamířila ven z baru. Nedbala na to, že nechala bundu uvnitř. Chladný jarní večer byl přesně to, co její přehřátá pokožka potřebovala.

Lačně nabrala kyslík do plic a usmála se se zavřenýma očima. Vteřinu potom za sebou zaslechla zaklapnout dveře. Gaba prozradil závan jeho kolínské dřív než jeho slova: „Ochladilo se.“

Jeho tón byl zvláštní. Jako by chtěl říct něco jiného než zrovna ta dvě slova. Rozlepila víčka, aby na něj zaostřila, a pochopila. Držel svůj kabát v ruce – v té blízkosti k ní – přestože už ho měl mít dávno navlečený na sobě. *Neskutečně romantický. A galantní.*

Škoda, že to Maddie neuměla ocenit. Dřív, než by jí snad kabát opravdu nabídl, odhopsala blíže ke kanálu, přes který spojoval steakhouse a Water Street nevelký most.

„Maddie?“ zaslechla těsně předtím, než se zcela automaticky vyhoupla na betonové zábradlí mostku. Dělávala to tak často po cestě do práce. Ať už kvůli rozvázané tkaničce, touze na chvíli se vyslunit na sporadickém anglickém slunci nebo třeba jen když si zatoužila sníst snídani na čerstvém vzduchu.

Přísahala by, že za sebou po svém výskoku zaslechla zalapání po dechu. Když se ale na Gaba podívala, jeho tvář udržovala stále stejný, přátelsky neutrální výraz. Až když ho měla na dosah ruky, všimla si, jak mu malinko ztuhl úsměv na rtech. *Na těch moc hezkých rtech.* „Jsi v pořádku? Udělalo se ti špatně?“

„Říkám, že v pořádku určitě nejsem, ale to není žádná novinka,“ mávla ledabyle rukou ve vzduchu.

Gabe zmateně stáhl obočí, aniž by z ní spustil pohled. Nepřerušila ten kontakt. Ani když se opřela o své natažené paže na zábradlí a zahoupala nohama ve vzduchu. Chlad se dostal až pod její dlouhou sukni, ale to Maddie nevadilo. Ten malý nekomfort byla jediná věc, která ji držela od toho vrhnout se Ameríkánovi kolem krku.

Trvalo další dlouhou chvíli – mohla to být minuta nebo deset, nedokázala to odhadnout – než Gabe malinko uvolnil ramena a zastrčil ruce do kapes. Kabát mu stále visel přes předloktí.

Bylo mu snad taky horko? A ze stejného důvodu jako jí? Pravděpodobně vypadala jako šílenec, když seděla na okraji mostu, mávala nohama ve vzduchu a křenila se na cizího chlapa od ucha k uchu. Vadilo jí to? Rozhodně ne. Chtěla si užít posledních pár minut podivného setkání.

Přestože stále mlčeli a jen zírali, něco mezi nimi probíhalo. A během toho její pokožku pokrývala husí kůže, která neměla nic společného s chladným večerem. Tu prchlivou zkušenost ráda přijala, i když už cítila, že zvláštní chlápek před ní by byl schopen udržet její pozornost déle než na pár hodin.

„Budeš v pořádku, Maddie?“ zeptal se nakonec.

Zasalutovala mu jako voják – bůhví proč. „Ano, kapitáne. Provedu.“

Gabe se krátce zachechtal. „Dobrá.“ A aniž by to vložil do slov, mávnul k cestě před sebou. Přesto zůstal ještě postávat u ní. „Tak držím palce s kolegy.“

„Cha! Poradím si s ledasčím,“ mrkla na něj a pak seskočila, aby zamířila zpět do steakhousu. Ohlédla se, až když otevírala dveře podniku. Což byl poměrně nadlidský výkon.

Pod pouliční lampou zahlédla pouze jeho vzdalující se záda. *No, tohle bylo moc zajímavé.*

Kapitola 4

Gabe

To ráno si Gabe dopřál o kilometr běhu navíc. Mohl si tak užít slunce, které se zvedalo nad Isle of Dogs s paprsky odrážejícími se od stovek oken mrakodrapů Canary Wharf.

Jeho práce vyžadovala občasné návštěvy Londýna, ale nikdy se nezastavil přímo v této části poloostrova. Navíc měl za to, že seznamovat se s business centrem hlavního města jako jeho rezident bylo úplně jiné než z pozice pouhého turisty.

Nebylo divu, že se Canary Wharf stalo ve finančním světě následovníkem The City. Poskytovalo logickou organizaci kancelářských i obytných budov do pěti distriktů, přičemž každý nabízel trochu jinou atmosféru.

Zatímco oblast okolo jejich pobočky v Columbus Building byla zasazena do oázy zeleně se spektakulárním výhledem na doky na Temži, okolí jeho firemního bytu o kilometr dál mu dalo možnost ocenit souznění skla, oceli a dřeva mrakodrapů v podstatě plovoucích na řece. Navíc díky stovce obchodů, restaurací a barů nabízela místním vše, co by si jen mohli přát. Když se k tomu přidalo perfektní dopravní spojení na dvě londýnská letiště metrem i autobusy, tvořilo Canary Wharf takové město ve městě. *To se hodí.* Následující týdný totiž nehodlal okolí Columbus Building opustit.

Ve svém oblíbeném obleku, který mu také tajně dodával odhodlání, vyrazil do budovy, jež předchozí večer obdivoval pouze zvenku.

Privítal ho cvrkot ze všech stran přízemí domu. Přestože dorazil před začátkem klasické pracovní doby, spousta pracovníků se už pouštěla do práce.

Kdosi si četl na elegantní pohovce po jeho pravici. Někdo ťukal do notebooku u řady velkých oken, někdo postával u recepcce a hovořil k ženám za pultem. Naproti němu lidé pokládali své kartičky k bezpečnostním bariérám doprovázení pravidelným pípnutím. Gabovi také neuniklo, že v pozadí hrála lounge hudba, která pracovně-klidový prostor skvěle doplňovala.

Minimalistický interiér ho překvapil. Nečekal ho v budově, která byla původně vystavěna v klasicistním stylu. Jako by architekti chtěli podtrhnout klid a soustředění, které se od pracovního prostoru očekávalo. Světlý vzdušný prostor, recepcce s dřevěnými a betonovými panely, jednoduché podlahové dlaždice a střídmy design s pár uměleckými instalacemi se krásně doplňovaly.

„Gabriel Smoother?“

Otočil se za mužským hlasem a spatřil mladého muže v perfektně sedícím tmavě zeleném obleku, se zdvořilým úsměvem na rtech. „Ano?“

„Já jsem Elliot, váš osobní asistent.“

Potřásl si rukou, přičemž Gabe využil toho momentu, aby si muže přeměřil. Byl mnohem mladší, než čekal. Jejich firma z principu dávala mladým lidem šanci prosadit se, to problém nebyl. Neuměl si však představit, že mladík s lehce excentrickou kravatou a v ponožkách s kačenkami někdy pracoval jako asistent Mavericka Rothchilda. „Díky, že jste mě vyzvedl. Chápu, že jste kvůli mně musel přijít do práce dříve, než je potřeba.“

„Teď tady jsme všichni od rána do večera.“ A pak dodal, trochu nuceně: „S tím si nelamte hlavu.“

Elliot si udržoval neutrální výraz, když mu podal zbrusu novou zaměstnanec-kou kartu a pokynul k bariérám. Po pípnutí zamířili k jednomu ze šesti výtahů.

„Budova má osm pater, ale dohromady jsou tady jen čtyři firmy,“ informoval ho dál jeho PA. „Je zde možné zaparkovat téměř stovku vozidel včetně motocyklů, pokud byste chtěl dojíždět. Také tady naleznete přes padesát míst pro kola. Dále šest plně vybavených koupelen v případě, že –“

„Pardon,“ odkašlal si Gabe. Elliota tím znatelně zmátl. „Jaká je tam atmosféra?“ Neviděl důvod, proč rovnou nevyložit karty na stůl. Oba věděli, že nepřijel na prohlídku budovy.

Elliot poprvé prolomil svou neutrálnost, když mu malinko škusblo ve tváři. „Všichni dělají, co mohou. Někteří tady byli i v neděli po tom, co se to celé... událo.“

Gabe i tak neztrácel naději. Trochu čekal, že před ním budou zaměstnanci mlžit. Elliot měl být ale jeho pravou rukou, proto by s ním rád mluvil upřímně hned od začátku. „Ano, viděl jsem v systému vstupy některých náborářů i mimo jejich pracovní směny.“

Elliot se nezdál tím prohlášením okouzlen. Gabovi se okamžitě rozlila energie do všech končetin. *Výzva ještě předtím, než dojdou do kanceláře? Dobrá.* „Rád bych věděl dopředu, co mě nahoře čeká, abych lépe pochopil, co tým potřebuje.“

„Věřím, že správní rada situaci již nějak vyhodnotila.“

Nezaznamenal žádný nádech hořkosti, přesto to nebyla kýžená reakce. Gabe se zahleděl na Elliotův kamenný profil, zatímco stále čekali na výtah.

Maverick vládl tvrdou rukou. Vždycky měli za to, že to byl systém, který v Londýně fungoval. Nikdy neřešili vyhazov lidí kvůli potížím s disciplínou. Bývalý výkonný ředitel uměl svým tvrdým přístupem dostat z lidí to nejlepší. A k tomu firmě zajistit značný obrat. Ne každý musel k práci přistupovat liberálně.

Ke Gabově štěstí i smůle to byl zrovna jeho styl. Rozhodl se tedy změnit taktiku, ale zůstat věrný svým instinktům. „Víte, Eliote, rád bych tvrdil, že správní rada ví všechno nejlépe, ale obávám se, že to není ten případ. Každodenní provoz znají jen ti, kteří se ho účastní. Ani já do něj nemohu zcela proniknout, proto vkládám důvěru do vás.“

Jeho nový asistent k němu vzhledl, výraz stále nečitelný. Gabe se vnitřně usmál, když mu nakonec odpověděl alespoň částečně popravdě: „Aktuálně

většinu trápí ta nejistota, pane. Nevědí, co se bude dít dál, a to je pro každého samozřejmě klíčové.“

Gabe přikývl. Nic, co by nečekal. Nicméně do té chvíle neměl jasno v tom, jestli se jejich angličtí zaměstnanci snažili spíše svalovat vinu na všechny okolo, nebo se třásli v koutě z obav, že je někdo vyhodí. Skoro si povzdechl, že šlo o ten druhý případ. *Hmm, hračka.*

Snažil se potlačit potřebu sundat sako, vyhrnout si rukávy a pustit se okamžitě do práce. Ne že by to někdy dělal během svých povinností v New Yorku, ale tohle byla trochu jiná situace, že ano.

Dřív, než mohl řešit krizi firmy, musel si získat důvěru zaměstnanců. Jen tak měl šanci jejich potíže skutečně vyřešit.

≈

Trvalo hodinu a půl, než úspěšně dokončil prvních pár úkolů a utvrdil se v tom, že byli v pěkné bryndě. Zvládl rychlou prohlídku open space pobočky, setkání se všemi manažery i ostatními zaměstnanci.

„Šlo to tak, jak jste čekal, pane?“ zeptal se Elliot po ukončení jeho proslovu. Gabe byl fascinován tím, že se muž ptal na takovou otázku a zároveň zvládal skládat osobní složky zaměstnanců na sebe, jako by se nechumelilo.

„Uvidíme. Pár motivačních frází je nepřesvědčí. To jsem čekal.“

Zaregistroval, že Elliotovi na malý moment uteklo pousmání. Gabe to bral jako malé osobní vítězství. Nešlo o to, že potřeboval sympatie svého asistenta. Popravdě řečeno, jeho PA by neměl nijak zpochybňovat kroky výkonného ředitele – i když jen dočasného. A ve své podstatě to nedělal, ale rozhodně dával nepokrytě najevo svou nedůvěru. Poměrně oprávněně.

Maverick toho pokazil hodně, pokud šlo o vztah s veřejností – a s jejich budoucími kandidáty – ale hrdelní zločin spáchal především vůči všem lidem,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Ve stínu mrakodrapů*.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.